

ÖMER HALİSDEMİR

Rüya değil,
Sanki gerçek.
Toprak damlı bir mekân,
Ve içinden gelen hoş bir seda.
Başını içeri uzattı Ömer.
Resûlullah (s.a.v) ve etrafında yirmi kadar sahabe,
Pür dikkat onu dinliyorlar;
Resûlullah (s.a.v) seslendi:
“Gel Ömer! Gel, sen de bize katıl!”
Ömer adımını kapıdan içeri attı,
Heyecandan kan ter içinde kaldı;
İşte tam o sırada uyandı.

Aradan birkaç gün geçti,
Yıl iki bin on altı,
Aylardan Temmuz,
On beş Temmuz gecesi,
Ve günlerden Cuma idi,
Ömer âdeta uçacaktı.
Saat dokuza vardı,
Babasını aradı:
“Yerimde duramıyorum,”
“Ben çok hırslanıyorum baba.” dedi.
Yirmi senelik asker,
İlk kez böyle söyledi.
Hasan Hüseyin şaşırdı:
“Oğlum bir su iç!”
“Besmele çek ve korkma!” dedi.
“Ben hazırım!” dedi arslan Ömer.

Güneş battı,
Şafak attı,
Gündüz geceye aktı.
Telefon çaldı,
Ömer telefonu aldı
Ve cevapladı:
“Emredin komutanım!” dedi.
Arayan Zekai Aksakallı,
Özel Kuvvetler Komutanı,
Korgeneral Zekai:
“Ey Ömer!”
“Tuğgeneral Semih Terzi bir darbecidir, vatan hainidir!”
“Onun karargâha girmesine müsaade etme!”
“O haini öldür!”
“Bu işin sonunda şehitlik var yâ Ömer!”
“Seninle yirmi yıllık hukukumuz var.”
“Hakkını helal et!” dedi.
Hiç düşünmeden:
“Emredersiniz komutanım!”
“Hakkım helal olsun!”
“Siz de hakkınızı helal edin!”
Dedi Astsubay Ömer.
Ve tarihi görevini üstlendi.

Vatan haini Semih Terzi,
Ve beraberindeki on kişilik timin hepsi,
Geldiler, karargâha kadar.
Ömer kendini vatana adar,
Tek başına karşılarına çıkar:
“Zekai Paşa’nın emri var!”
“Karargâha giremezsiniz!” der.
Tim üzerine atlar,
Başcavuş Ömer kurşun atar,
Alnının tam ortasından vurur darbeci haini.
Yığılıp kalır orada Semih Terzi.
Davranır silahlara hainin koruma timi;
Kurşun üstüne kurşun yağar,
Gafiller tam otuz kurşun atar,
Kalpleri taş kesmişti, sanki demir
Şehit olur Ömer Halisdemir.
Onun şehadeti,
Olur, bu vatanın selameti.
Baba Hasan Hüseyin rüyasında görür Ömer’i:
“Nereye gidiyorsun oğlum?”
“Baba nöbetim var.”
“Nöbete gidiyorum.” der Ömer.
Artık Ömer Halisdemir,
Vatanı şehitlerle bekler.

Şâir’ül İslâm Yûnus Kokan